

μέχρις οὗτου οὐδὲν ἠκούετο μακρόθεν.

Τότε ἐπανήλθε παρὰ τοῦ Σίμωνι :

— Βλάκες, εἶπεν. Ἄς γυρεύουν τὸν κακούργον τοὺς Λαθράνς. Κοιμάτε ἐκεῖνος σὲ ἓνα λάκκῳ, ἀπὸ τὸν ὅποιον δὲν θὰ τὸν βγάλουν. Ἐμεῖς κρατοῦμαι τὸν παρὰ τοῦ μαρκησίου.

— Τί θὰ τὸν κάμωμε ! εἶπεν ὁ Σίμων φιλοσοφικῶς.

Οἱ δύο νεόπλουτοι ἦσαν ἐξηντηλμένοι ἐκ τοῦ κόπου· ἡ ἀμαξία τῆς δικαιοσύνης δὲν εἶχε μακρυνθῆ· λεύγαν ἀπὸ τοῦ σιδηρουργείου, καὶ ἐκοιμῶντο ἐπὶ τῆς ἀθλίας στρωμνῆς των, ἐν τελείᾳ λήθῃ τοῦ ἀχρήστου θησαυροῦ των.

Ἐν τῷ διπλῷ ἐγκλήματι τοῦ Σίμωνος καὶ τοῦ Λαθράνς, συνέβη ὅ, τι εἰς πολλούς.

Ἡ δικαιοσύνη ἀπεπλανήθη.

Μετὰ τὴν ἐνταφίανσιν τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ Διονυσίου, ὁ κόμης Ὀλιβιέρος καταστάς μαρκήσιος τοῦ Τανναί-Κουλάνζ, ἔκαμεν ὑπολογισμούς, οἵτινες τῷ ἀπέδειξαν, ὅτι σημαντικὴ ἀφαίρεσις ἐγένετο πρὸς ζημίαν του.

Ἀνίχνευσε πάσας τὰς γωνίας τοῦ πύργου τοῦ Σεβὰν καὶ ἀνεκάλυψεν ἐπὶ τέλους, τὸ ὑπόγειον, ἐνθα ὁ φύλαξ ἐξετέλεσε τὴν δολοφονίαν τοῦ θαλαμηπόλου.

Ἡ κλοπὴ κατέστη πασιφανής.

Ἐμμενον ἀκόμη νομίσματα τινα χρυσὰ ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ, τὸ ὅποιον ἤνοιξαν διὰ διαρρήξεως.

Ἀλλὰ ἐκοιλίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ὁ θησαυρὸς ἀφῆρθη ὑπὸ κακούργου, ἐπεγομένου νὰ τελειώσῃ.

Τὸ νὰ λυπηθῇ θὰ ἦτο μάταιον· ἡ μόνη διόρθωσις ἦτο νὰ συλληφθῇ ὁ Λαθράνς.

Ὁ ἀνακριτὴς τοῦ Σατώ-Σινόν· ἀπέστειλε τηλεγραφήματα εἰς πάσας τὰς ὑδρογείους τὰς γωνίας. Ἐδαπάνησεν ἀπειρα χρήματα καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν ἔμαθεν.

Ἀντὶ νὰ προαχθῇ, ἐπεπλήχθη ἐντόνως καὶ κατηγορήθη ἐπὶ ἀξιοσημειώτῳ ἀνικανότητι.

Ὁ μαρκήσιος παρηγορήθη διὰ τὴν ἀπώλειαν ταύτην, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἡ περιουσία του δὲν ἠλαττοῦτο ἐπικισθητῶς.

Ἐγκατέλειπε τὸ Σεβὰν καὶ ἐγκατέστάθη εἰς τὸ μέγαρόν του τῆς παρόδου Μαντινῶν μετὰ τῆς μαρκησίας.

Ἡ Ἑλένη ἀπώλεσε ταχέως τὸ ἐξωτερικὸν τῆς θαλλούσης νεότητος.

Κατέστη σοβαρωτέρα, κατηφής. Χροιά μελαγχολίας διεχύθη ἐπὶ τῶν χαρακτήρων αὐτῆς, τῶν τόσῳ ἡδέων. Ἐξάμηνος συζυγικὸς βίος τῇ παρέξε πῆραν τοῦ βίου πικράν.

Πλασθεῖσα διὰ τὸν ἔρωτα, ἔβλεπεν ἑαυτὴν ἐγκαταλειμμένην καὶ προδοθεῖσαν. Χωρὶς νὰ ἔχῃ ὀρισμέναν ἐνδείξεις, ἐμάντευε τὰς ραδιουργίας, ὑφ' ὧν περιεκυκλοῦτο, καὶ ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ψιθυρίζουσα τὰς λέξεις ἐκεῖνας, τὰς δηλούσας πάσης ἐλπίδος διάψευσιν : «τόσον ταχέως !»

Ἡ εἰκὼν τοῦ Ροβέρτου δὲ Σουβραὶ παρίστατο εἰς τὸ πνεῦμά της συνεχέστερον ἢ ὅσον ἤθελε. Μετὰ μεγίστης δὲ θλίψεως καὶ πικρίας ἀνεμιμνήσκετο τῆς εὐγενούς

καὶ ὑπερῆφάνου ἐκεῖνης ψυχῆς, ἥτις δι' αὐτὴν ἀπώλετο ἡδὴ.

Ὁ μαρκήσιος προσέφερεν εἰς τὸν Φαρζεὰς τὴν θέσιν τοῦ Λαθράνς. Ὁ φύλαξ ἠρνήθη καὶ ἠθέλησε νὰ μείνῃ εἰς Ἐλάφων Πέραμα.

Ἐκεῖ ἐσκέπτετο τὴν Σολάνζην· ἐκεῖ τὰ πάντα τῷ ὑπενθύμιζον τὴν θυγατέρα ἐκείνην, ἣν περιπαθῶς ἠγάπα, καὶ ὑπέθαλπε τὸ μῖσός του, τὸ καθ' ἑκάστην αὐξάνομενον, καὶ τὸ ὅποιον ἄλλως τε ἡ Κορσικανὴ, ἀκαμπτος ἐν τοῖς αἰσθήμασιν αὐτῆς, δὲν ἄφινε οὔτε νὰ ἐλαττωθῇ, οὔτε νὰ σβύσῃ.

Τρεῖς μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τῶν δύο γερόντων καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Λαθράνς, ὁ Φαρζεὰς καὶ ἡ Καταλίνα ἐκάθηντο πρὸ τῆς θύρας των, κατὰ τὴν ἑκτὴν ὥραν τῆς ἑσπέρας.

Ὁ Ἰούνιος ἦτο περὶ τὸ τέλος του.

Αἱ κιγκλίδες ἠνεώγησαν καὶ ἐφάνη ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ.

Ὁ δυστυχὴς εἶχε καταντήσῃ ἀγνώριστος.

— Ἐρχομαι νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω, ἐψέλλισε μὲ τὸ ὄμμα ἐσθεςμῆνον καὶ τὸ μέτωπον σύνοφρον.

— Καὶ ποῦ θὰ πᾶς, Ρωμαῖ ;

— Εἰς τὸ Παρίσι· ἀφίνω τὸ Πριερεὶ διὰ κάμποσον καιρὸν.

Οὔτε ὁ Φαρζεὰς οὔτε ἡ Καταλίνα τὸν ἠρώτησαν τὴν ἀφορμὴν. Μήπως δὲν τὴν ἐγνώριζον ;

— Καὶ τί θὰ κάμῃς εἰς τὸ Παρίσι ;

— Κανὲν ἐμπόριον διὰ νὰ διασκεδάσω.

Ὁ πατὴρ καὶ ὁ ἀδελφός μου, θὰ καλλιερگوῦν τὰς γαῖας. Ἐνα ἄξιον παλληκαρί, πατριώτης μας, ποῦ εἶναι ἐκεῖ κάτω, μοῦ ἐζήτησε ὀλίγα χρήματα διὰ ν' ἀποκατασταθῇ. Θὰ τὸν πάρω μαζὶ μου.

— Ἀλλὰ σὺ δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ κερδίσῃς χρήματα, Ρωμαῖ, εἶπεν ὁ φύλαξ.

— Εἶναι ἀληθές, δὲν εἰμπαρῶ νὰ ζήσω πλέον ἐδῶ. Εἰς τὸ Παρίσι θὰ βλέπω κόσμο, θὰ ἀλλάξω τὸν ἀέρα καὶ ἔπειτα θὰ... εἶμαι πλησιέστερα μ' ἐκείνην !

Ἡ Ἀμώνη ἐφάνη καὶ αὐτὴ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐκ τοῦ μέρους τοῦ κήπου.

Ἐνευσε τῇ Καταλίνᾳ, ἥτις τὴν ἐπλησίασεν.

— Ἐχὼ νέα, εἶπε πρὸς αὐτὴν μὲ χαμηλὴν φωνήν.

— Καλὰ ;

— Ναί.

Ἡ Κορσικανὴ τῇ ἔθλιψε κρυφίως τὴν χεῖρα.

— Χαῖρε, κυρὰ Σιμώνη, εἶπεν ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ, ἀναχωρῶ αὖριον.

— Καλὰ ! ἀλλὰ ἔξέρεις τί ἐσυμφωνήσαμε. Νὰ λείπουν ἡ ἀδυναμίαι !

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ χωρικοῦ ἤστραψαν.

— Μὴ φοβᾶσαι, κυρὰ Σιμώνη, τῇ εἶπεν, ἐγὼ δὲν ζῶ τώρα παρὰ δι' ἐκεῖνο ποῦ ἔξέρεις.

— Μὲ τὴν ὑπομονή, φθάνει κἀνείς εἰς τὸν σκοπὸν του. Ἡσύχασε, παιδί μου, θὰ φθάσωμε.

Ὁ Φαρζεὰς καὶ ὁ Ρωμαῖος ἀντήλαξαν τελευταίαν χειραψίαν.

Δὲν ὠμίλησαν πλέον.

Ἀλλὰ ἠννύουν ἀλλήλους.

Τὰ ἐξημμένα πάθη, γεννηθέντα εἰς πάσας τὰς ψυχὰς ταύτας ἐκ τῶν συμβάντων, ἄτινα ἀφηγήθημεν, ἤρχισαν νὰ ἐπενεργῶσιν.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

Α. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

ΙΖ'

Ὁ Ἐδμόνδος ἤθελε νάνελθῃ εἰς τῆς δεσποινίδος Δεβῶ, νὰ ῥιφθῇ εἰς τοὺς πόδας της, νὰ τῇ εἴπῃ ὅπόσον ἠγάπα αὐτὴν ἡδὴ πρὸ τῆς θυσίας, ἣν ἔκαμε πρὸ ὀλίγου, καὶ ὅπόσον ἡ θυσία αὕτη εἶχε αὐξήσῃ ἔτι τὸν ἔρωτά του, ἀλλ' ὁ Γουσταῦς τὸν ἐκώλυεν.

— Ἡ Νισσέττα ἔχει εἴσοδον εἰς τὴν οἰκίαν, τῷ εἶπεν· ὑπάγωμεν εἰς αὐτήν, γράψε μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ἀντωνίναν, αὕτη δὲ τὴν φέρει πρὸς αὐτήν.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος· ὑπάγωμεν γρήγορα.

Καὶ τῶνόντι, ἐπέσπευσε τὸ βῆμα.

Ὁ Ἐδμόνδος ἦτο τόσον εὐτυχὴς ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἡ Ἀντωνίνα ἔμελλε νὰ γείνῃ ἰδική του, ὥστε ἡ ιδέα αὕτη διέψευδε σχεδὸν τὴν ἀπαίσιον ἀποκαλύψιν τῆς πρωίας. Ἐν μόνον ἐνεθυμῆτο : ὅτι ἡ Ἀντωνίνα τὸν ἠγάπα, ὅτι θὰ ἐγένετο σύζυγός του, καὶ ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του τὸν δακτύλιον, ὃν τῷ εἶχε πέμψῃ.

— Εἶναι ὠραία, δὲν εἰν' ἔτσι ; ἔλεγε τῷ Γουσταῦ. Ποῖος θὰ μοι ἔλεγε πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν, ὅταν τὴν παρηκολούθοιμεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πεζοδρομίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρισκόμεθα τὴν στιγμὴν ταύτην, ὅτι σήμερον θὰ εὐρισκόμεν εἰς τὸ σημεῖον ὅπου εὐρίσκομαι ; Ἐμπρός, ἂν ὁ Θεὸς δέν μοι χαρίξῃ μακρὰ ἔτη ζωῆς, προσέθηκε μειδίων, ἐπισπεύδει χάριν ἐμοῦ τὰς ἀπαρχὰς τῆς εὐτυχίας, καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γρῆφης δὲν θὰ ζημιωθῶ. Ἐπειτα, τί εἶναι ἡ ζωὴ, ἂν οὐχὶ ἡμέραι τινὲς εὐτυχεῖς ἐν μέσῳ θλίψεων, ἀγώνων, ἐλπίδων, ἀπογοητεύσεων ἀναριθμητῶν ; Ἡ θεία Πρόνοια μὲ προσημεδιά, ἐμέ, ὅστις τὴν πρωίαν ταύτην ἐπίστευον ἑμαυτὸν κατηραμένον. Ἡ Ἀντωνίνα γνωρίζει ὅτι θάποθάνω νέος, ὁ δὲ ἔρως αὐτῆς ἡ ὁ οἶκτος θάπομακρύνῃ ἀπ' ἐμοῦ πᾶν ὅ, τι ἡδύνατο νὰ με λυπήσῃ. Θὰ ζήσω μόνον τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας μου, ὅταν δὲ φθάσω εἰς τὸ ὀρισμένον τέρμα, θὰ ἐπανεύρω ἐν τῷ παρελθόντι μου ὅ, τι ἀναγκαῖοι, ὅπως κατὰσῃ εὐτυχεῖς δύο ὑπάρξεις συνήθους διαρκείας. Μὴ ἡ εὐτυχία εὐρίσκεται εἰς τὰς ἡμέρας τὰς ὁποίας ζῇ τις ; Ὁχι· εὐρίσκεται εἰς τὰς ἡμέρας τὰς πλήρεις ἔρωτος, φιλίας, ὅλων τῶν θείων παραμυθιῶν, τὰς ὁποίας ἐπιδραφεύει ὁ Θεὸς εἰς τὴν γῆν. Ὑπῆρξά ποτε δυστυχὴς ἐγὼ ; Ἀγαπῶμαι, λα-

τρέφονται παρὰ τῆς μητρὸς μου, ἀγαπῶμαι παρὰ σοῦ, ἀγαπῶμαι παρὰ τῆς Ἀντωνίνης. Ὑπάρχει ἀνθρώπος ἐξηκοντούτης, ὅστις θὰ ἡδύνατο, προσθέτων τὰς παρελθούσας αὐτοῦ ἡμέρας, νὰ εὕρῃ θθροισμα ἴσον πρὸς τὸ ἰδικόν μου; Ὅχι, βλέπεις λοιπόν, Γουσταῦε, εἶμαι εὐτυχὴς ὅσον οὐδέποτε θὰ ἐπίστευα ὅτι ἡδυνάμην νὰ εἶμαι.

Οὕτω δὲ λαλῶν ὁ Ἐδμόνδος ἐμειδία καὶ ἔβαινεν ὑπερῆφάνως.

Τί εἶναι λοιπόν ὁ ἔρω, ἡ λέξις αὕτη, ἡ ἔχουσα τὴν δύναμιν νὰ κάμνῃ τὸν ἀνθρώπον νά τε νίξῃ τὸν θάνατον μειδιών καὶ μεταβάλλῃ ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸν ἀπελπισμὸν εἰς ἐλπίδα καὶ τὴν θλίψιν εἰς χαρὰν;

Ὁ Γουσταῦος ἐκράτει τὰς χεῖρας τοῦ Ἐδμόνδου.

— Εἶμαι λίαν εὐχαριστημένος, βλέπων σε οὕτω, ἔλεγεν αὐτῷ ἔλπιζε, φίλε μου, ἔλπιζε. Τί διάβολο! αὐτὸς ὁ κύριος Δεσὼ δυνατὸν νὰ ἡπατήθῃ, καὶ θὰ ἐννοήσωμεν ἡμέραν τινὰ ὅτι ἡ πλάνη του συνετέλεσε μόνον εἰς τὸ νὰ ἐπιταχυνθῇ ὁ γάμος σου μετὰ τῆς θυγατρὸς του.

Ὁ Ἐδμόνδος οὐδὲν ἀπεκρίθη εἰς τοῦτο. Συνεμερίζετο μέχρι τοσούτου τὴν ἐλπίδα τοῦ Γουσταῦου; Ὅχι. Ἄλλως τε δέ, ἐξ αἰσθήματος, ὅπερ δὲν θ' ἀποπειραθῶμεν νὰ περιγράψωμεν, ἀλλ' ὅπερ εὐνόητον, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι εἶναι ἀχάριστος πρὸς τὸν θάνατον, καθιστῶντα αὐτὸν τόσον εὐτυχῇ, ἐὰν δὲν ἐξηκολούθει πιστεῦων ὅτι τῷ ἀνῆκε καὶ ὅτι ὤφειλεν αὐτῷ ἀποζημιώσιν.

Τοῦτο ἦτο δεισιδαιμονία, ἀλλὰ μὴ ὁ ἔρω δὲν εἶναι ὁ πατὴρ ὅλων τῶν δεισιδαιμονιῶν, ὅλων τῶν πεποιθήσεων, ὅλων τῶν ὀνείρων;

Οἱ δύο φίλοι ἀφίκοντο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Νισσέττας.

Ἡ πρώτη πράξις τοῦ Ἐδμόνδου ἦτο νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν τράχηλον τῆς νεάνιδος.

— Νισσέττα μου καλὴ! ἀνέκραξεν, ἡ Ἀντωνίνα μ' ἀγκπξ, θὰ μὲ νυμφευθῇ. Ἰδοὺ ὁ δακτύλιός της, καὶ ὁ Γουσταῦος τὰ ἐκατόφερε ὅλα αὐτά. Δὸς μοι γρήγορα χάρτην καὶ μελάνην νὰ τῇ γράψω.

Ἡ Νισσέττα παρετήρει τὸν ἐραστὴν της, ὅστις διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῇ ἔνευσεν ὅτι πάντα ταῦτα ἦσαν ἀληθέστατα καὶ ὅτι ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἦτο παρὰ φρων.

Ἡ Νισσέττα κατεγοητεύθη βλέπουσα τὸν νεανίαν ἐν τοιαύτῃ πνευματικῇ διαθέσει καὶ ἔδωκεν αὐτῷ πάντα τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα.

— Νισσέττα, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος καθήμενος, θὰ μοι κάμετε μίαν χάριν;

— Εὐχαρίστως.

— Ὅ, φέρετε εἰς τὴν Ἀντωνίναν τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν θὰ γράψω, καὶ τῆς ὁποιᾶς τὴν ἀπάντησιν θὰ περιμένω ἐδῶ.

— Τότε πηγαίνω νὰ ἐνδυθῶ, εἶπεν ἡ Νισσέττα.

Καὶ μετέβη εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον, ὅπως παρὰσκευασθῇ νὰ ἐξέλθῃ.

Ὁ Γουσταῦος τὴν παρηκολούθησεν, ὁ δὲ Ἐδμόνδος ἤρξατο γράφω.

«Δεσποινίς, Ἀντωνίνα, πῶς πρέπει νὰ σὰς ὀνομάζω μεθ' ὅσα ἔμαθον πρὸ ὀλίγου; Πρέπει νὰ περιχλεισθῶ ἐν τῷ πρὸς ὑμᾶς σεβασμῷ μου, ἢ μοι ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ὀμιλῶ δι' ὅλων τῶν αἰσθημάτων, ἀτινα μὲ κατέχουσιν; Οὕτως, ὑμεῖς, τόσον ὠραία, τόσον εὐτυχῆς, ὑμεῖς, τὴν ὁποίαν γνωρίζω ἀπὸ τεσσάρων μόνον ἡμερῶν, ὑμεῖς, πρὸς τὴν ὁποίαν δὲν ἀπηύθυνα ἔτι τὸν λόγον, ὑμεῖς, ἥτις δύνασθε νὰ ἐκλέξετε μετὰ τῶν εὐγενεστάτων τὸν σύζυγον, τὸν ὁποῖον θὰ ἐπιθυμήσητε, συναινέτε νὰ με ἀγαπᾶτε, λαμβάνετε οἶκτον ὑπὲρ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ σὰς καταδικάζει... Ὡ! εὐλογητὸς ὁ θάνατος οὗτος, ὁ προσεγγίζων με εἰς ὑμᾶς! Εὐχαριστῶ, Ἀντωνίνα, εὐχαριστῶ δι' ὅλην τὴν ὀφειλομένην ὑμῖν εὐδαιμονίαν μου!...»

«Ὅ, τι σὰς εἶπεν ὁ Γουσταῦος τὴν πρωίαν ταύτην, τὴν μακαριότητα, τὴν ὁποίαν μοι χορηγεῖτε, πάντα ταῦτα εἶχον ὀνειρευθῇ ἐπὶ στιγμῇ! ἀλλ' ἐγὼ οὐδέποτε θὰ ἐτόλμων νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν παρομοίαν θυσίαν. Καὶ ἰδοὺ, εἰς τὰς πρώτας λέξεις, τὰς ὁποῖας σὰς εἶπε, συνηρέσατε νὰ γίνηται σύζυγός μου, νὰ ἐνώσητε τὸ πλῆρες ἡμερῶν μέλλον ὑμῶν μετὰ τοῦ ὀρισμένου μέλλοντός μου... Δὲν ἠθέλησατε νὰ ἐγκαταλίπητε ἐν ἀπελπισίᾳ ψυχὴν ἐλπίζουσαν ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἡ γλυκεῖα ὑμῶν εὐσπλαγχνίς σὰς ὑπηγόρευσε νὰ κάμνητε ὑπὲρ ἐμοῦ ὅ,τι ὁ ἔρω θὰ ὑπηγόρευεν ὑμῖν νὰ κάμνητε βραδύτερον ὑπὲρ ἄλλου. Πόσον ἡ πράξις αὕτη εἶναι ἀγαθὴ, Ἀντωνίνα! πόσον εἶναι γενναία! καὶ πόσον ὁ Θεὸς θὰ ἦτο ἄδικος, ἐὰν δέν σὰς ἀντήμοιθεν ἡμέραν τινὰ διὰ τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον κάμνετε σήμερον! Ἀλλὰ τὰς ὑπολειπομένας μοι ὀλίγας ἡμέρας θέλω νὰ τὰς μεταχειρισθῶ διὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς εὐγνωμοσύνης μου. Θὰ ὑπάρξωσιν ἴσως ἐν τῷ κόσμῳ γυναῖκες μᾶλλον εὐτυχεῖς, ἀλλὰ δὲν θὰ ὑπάρξωσιν ἀγαπώμεναι μᾶλλον ὑμῶν. Θὰ εἶμαι δοῦλός σας εὐπειθὴς καὶ ἀφωσιμένος. Ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε νὰ σὰς συναντήσω, οὗτος ἠθέλησε τοῦτο ἐπειδὴ πῶς ἄλλως νὰ ἐξηγήσω τὴν εὐτυχίαν, ἣν μοι χορηγεῖ εἰς τοσούτον ὀλίγον χρόνον;

«Δὲν ἔχετε πλέον μητέρα, Ἀντωνίνα, ἡ μήτηρ μου θὰ εἶναι καὶ ἰδική σας. Θὰ ἴδῃτε πόσον εἶναι ἀγαθὴ, πόσον θὰ σας ἀγαπᾷ! σχεδὸν ὅσον θὰ σας ἀγαπῶ ἐγώ!

«Ὁ πατὴρ σας θὰ γείνη καὶ ἰδικός μου! θὰ περιβάλλωμεν αὐτὸν διὰ φροντίδων καὶ ἀγάπης, θὰ θωπεύωμεν αὐτὸν ἐν ταῖς ὀρέξεσι καὶ ταῖς συνηθείαις του. Πλὴν καὶ τοῦτο θὰ προέρχηται ἐκ τῆς φιλαυτίας μου! διότι ἡμέραν τινὰ θὰ λάβω ἀνάγκην αὐτοῦ, ὅπως παρεκτείνῃ ἐπ' ὀλίγον τὴν ζωὴν μου καὶ με κάμῃ νὰ σας βλέπω ἐπὶ μακρότερον χρόνον...»

«Ἐὰν ἐγινώσκετε ὅποσον σὰς ἀγαπῶ, Ἀντωνίνα!... Ὡ! ἄφετέ με νὰ σας εἶπω ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ὅποσην ἔχω χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἐν τῇ ψυχῇ! Συνήθως μετὰ πολλὴν καιρὸν ἐπιτρέπεται νὰ ἐξομολογηθῇ τις εἰς τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα πάντα τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἐξεγείρει ἐν ἡμῖν. Θεόν τι πεπωμένον μοι ἐπιτρέπει

τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν πρώτην ἡμῶν συνάντησιν νὰ σας ὀμιλήσω εἰλικρινῶς. Ἀκούσατε λοιπὸν πᾶν ὅ,τι ἔχω ἀνάγκην νὰ σας εἶπω.

«Τὴν πρωίαν ταύτην, μανθάνων τὴν νόσον, ὑφ' ἧς εἶμαι προσβεβλημένος, κατηρώμην τὸν Θεὸν καὶ τὴν ζωὴν! τῶρα δέ, ὅτε γινώσκω ὅτι ἀγαπῶμαι παρ' ὑμῶν, καίτοι ἡ νόσος ὑφίσταται πάντοτε, καίτοι οὐδὲν διαψεύδει τὴν πρόρρησιν τοῦ πατρὸς σας, ἡ καρδία μου προκαλεῖ τὰς μᾶλλον περιχαρεῖς. Ὅσω κατηρώμην τὴν ζωὴν, τόσω ἀγαπῶ αὐτήν. Μία λέξις σας διεσκέδασεν ἀπάσας μου τὰς θλίψεις. Ἐγὼ τὴν αἰωνιότητα ἐν τῇ ψυχῇ. Οὐδεμία ὑπάρχει φωνὴ ἐν τῇ φύσει, τὴν ὁποίαν νὰ μὴ ἀκούω καὶ νὰ μὴ ἐννοῶ! νομίζω ὅτι εἶμαι τὸ κέντρον, ἐνθα ἔρχονται νὰ συσσωρευθῶσι πᾶσαι αἱ εὐεργεσίαι τοῦ Θεοῦ. Γελῶ καὶ κλαίω! θὰ ἐπεθύμουν νὰ πλανηθῶ μόνος ἐν τῇ ἐξοχῇ, μὲ τὸ μέτωπον ὑψωμένον, καὶ νὰ κράζω εἰς τὰ δένδρα, εἰς τὰ νέφη, εἰς τὰ ἄνθη, εἰς τὸν ὀρίζοντα: «Δὲν ἤξεύρετε;... Ἡ Ἀντωνίνα μ' ἀγαπᾷ!...»

«Ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι προφέροντες τὸ ὄνομά σας, χωρὶς νὰ γινώσκωσιν ὅποσην τὸ ὄνομα τοῦτο περικλείει ἀφοσίωσιν, χαρὰν, ἀθωότητα, νεότητά καὶ ἔρωτα!... Πόσον ἡ ζωὴ εἶναι ὠραία! Πόσον ὁ Θεὸς εἶναι ἀγαθός! Ὑπάρχει τι ἱερώτερον, εὐγενέστερον ἐν τῷ κόσμῳ δύο νέων καρδιῶν καλῶς συνηωμένων, αἵτινες ἐκ τοῦ παρελθόντος μὲν αὐτῶν ἀναμιμνήσκονται μόνον τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐσκέπτοντο ὁ εἰς περὶ τοῦ ἄλλου, ἐν τῷ μέλλοντι δὲ βλέπουν μόνον τὸν χρόνον, ὃν θὰ διέλθωσιν ὁμοῦ!... Αἱ δύο αὗται καρδίαι εἶναι αἱ ἰδικαὶ μας, καὶ τοῦτο ἀπὸ μιᾶς ὥρας!

«Ἀρὰ γε καλῶς ἐνόησα τὴν ἀπάντησίν σας;

«Γράφω πρὸς ὑμᾶς, χωρὶς νὰ σκέπτωμαι νὰ τελειώσω τὴν ἐπιστολήν μου. Αἱ λέξεις ἔρχονται σωρηδὸν ὑπὸ τὸν κάλαμόν μου. Καὶ ὅμως μοι φαίνεται ἀδύνατον νὰ ἐκφράσω ὑμῖν πᾶν ὅ,τι αἰσθάνομαι.

«Συλλογίσθητε ὅτι εἴθε ἡ πρώτη γυνή, ἣν ἠγάπησα... καὶ ἐὰν ἤξεύρετε πόσον εἴθε ὠραία, Ἀντωνίνα!

«Μυστικὴ τις φωνὴ μοι ἔλεγε προχθές, ὅτε σὰς παρηκολούθουν, ὅτι ἡ ζωὴ μου ἔμελλε νὰ προσκολληθῇ εἰς ὑμᾶς. Ἀρὰ γε δὲν προκνήγγελλέ τι καὶ ὑμῖν ἐπίσης ὅτι θὰ ἐλάβανον καὶ ἐγὼ μέρος τι ἐν τῷ μέλλοντι ὑμῶν; Ἀρὰ γε ἐκ προθέσεως ἀφήσατε νὰ πέσῃ τὸ χειρόκτιόν σας; Ἐὰν ἡδύνασθε νὰ ἴδῃτε πόσον ἡ καρδία μου ἐπάλλετο, ὅταν σὰς το ἔδωκα! Ἡρυθρίασατε λαμβάνουσα αὐτό. Τίς θὰ ἐτόλμα νὰ κρηνηθῇ τῶρα τὸν νόμον τῶν μυστηριωδῶν συμπαθειῶν;

«Τί νὰ σας εἶπω ἀκόμη, Ἀντωνίνα; Ἡ καρδία μου ὑπερεκχειλίζει!

«Τί ὀφείλω νὰ κάμω τῶρα; Θὰ μοι εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ σας βλέπω, νὰ σας θεωρῶ ἐπὶ στιγμὴν καὶ νὰ λέγω κατ' ἐμαυτόν: «Ὁ ἄγγελος οὗτος ἀνή-

και εἰς ἐμέ ;» Πρέπει νὰ ὑπάρχω νὰ εὕρω τὸν πατέρα σας ἢ ἡ μήτηρ μου πρέπει νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν συναίνεσιν, ἥς ἔχομεν ἀνάγκην, καὶ τὴν ὁποίαν ἐπείγομαι νὰ ἔχω ;...

« Ὑπάρχουσι στιγμαί, καθ' ἃς ἀμφιβάλλω ἂν ὅσα μοι ἐπανελάβε προὐλίγου ὁ Γουσταύος εἰσιν ἀληθῆ. Φοβοῦμαι τότε μὴ ψυχρά τις πραγματικότης ἐλθοῦσα μοι εἴπῃ : «Ὀνειρεύθητε, ἡ Ἀντωνίνα δέν σας ἀγαπᾷ, οὐτε κἄν σας συλλογίζεται!» Ἄ! ἐὰν συνέβαινε τοῦτο, ἡ βραχεῖά μου ζωὴ θὰ ἦτο πολὺ μακρά... »

— Λοιπὸν ! εἶπεν ἡ Νισσέττα εἰσερχομένη, ἀκόμη γράφετε ;

— Ἐχω τόσα νὰ εἶπω ! .. ἀπεκρίθη ὁ Ἐδμόνδος.

— Καὶ ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν τέλος ; ἡρώτησεν ἡ ῥάπτρια.

— Ναί, Νισσέττα μου, ἐτελείωσα.

— Δέν θὰ εἶπω τίποτε εἰς τὴν δεσποινίδα Δεβώ ;

— Τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τη ἐγχειρίσῃ τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν.

Ὁ Ἐδμόνδος, ταῦτα λέγων, ἐδίπλωσε καὶ ἐσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν.

— Θὰ σας ἐπανέρω ἐδῶ ; εἶπεν ἡ Νισσέττα, λαμβάνουσα αὐτήν.

— Ναί, σὺς ἀναμένω μετὰ τοῦ Γουσταύου.

Ἡ Νισσέττα, χαιρετίσασα τοὺς δύο φίλους, ἐξῆλθεν.

Εὗρε τὴν Ἀντωνίναν ὅλως συγκεκινημένην ἀκόμη, ἐνεκα τῶν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Γουσταύου συμβάντων.

Μάτην ἡ κυρία Ἀγγελικὴ τὴν εἶχεν ἐρωτήσῃ ἡ Ἀντωνίνα οὐδὲν ἠθέλησε ἀποκριθῆ, ἡ δὲ ἀγαθὴ γυνὴ ἠναγκάσθη ὡς ἐκ τούτου ἀποκοιμηθῆ ἐπὶ τοῦ Φρουρίου τοῦ Κενιλουόρθ.

— Πιστεύω ὅτι ἔπραξα ὥς τι ὤφειλον νὰ πράξω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ νεῆνις. Αἰσθάνομαι καλῶς ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἡγάπων τὸν Ἐδμόνδον, ἐὰν δέν τον ἀγαπῶ ἀπὸ τοῦδε· ἀλλὰ τί θὰ εἴπῃ ὁ πατήρ μου;

Ἡ Ἀντωνίνα ταῦτα διελογίζετο, ὅτε ἡ Νισσέττα εἰσῆλθεν.

Ἡ κυρία Ἀγγελικὴ ἀνετινάχθη ἐκ τοῦ ὑπνου τῆς, ἀκούσασα τὴν ῥάπτριαν εἰσερχομένην.

— Ἐρχεσθε ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Δεπερέ; ἦσαν αἱ πρῶται λέξεις τῆς Ἀντωνίνης.

— Ναί, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ἡ Νισσέττα.

— Ποῦτος εἶναι αὐτός ὁ κύριος Δεπερέ; ἡρώτησεν ἡ κυρία Ἀγγελικὴ τρίβουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Εἶναι ὁ σύζυγός μου, ἀπεκρίθη ἡ δεσποινίς Δεβώ.

— Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ! ἀνέκραξεν ἡ παιδαγωγός, παρατηροῦσα τὴν νεάνιδα, εἰσθε τρελλή.

— Παντάπασι, ἀγαπητὴ μου κυρία Ἀγγελικὴ, ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνίνα, ἥτις ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἐνόησεν ὅτι δέν ἦτο πλέον παιδίον καὶ δέν ἠθελε νὰ κατασιγῇ τὰ αἰσθηματά της, ἀποκρύπτουσα αὐτά. Τί σας ἐπεφόρτισε νὰ μοι εἴπητε ; ἐξηκολούθησεν ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν Νισσέτταν.

— Μοῦ ἔδωκεν αὐτὸ τὸ γράμμα διὰ σᾶς, δεσποινίς.

Καὶ ταῦτοχρόνως ἡ Νισσέττα, βλέπουσα ὅτι δέν ὑπῆρχε πλέον ἀνάγκη μυστικότητος, ἐνεχείριζε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἐδμόνδου εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ ἱατροῦ.

— Θὰ μοι ἐξηγήσητε τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; ἡρώτησεν ἡ κυρία Ἀγγελικὴ, κλείουσα τὸ βιβλίον τῆς.

— Σημαίνουν, ἀπεκρίθη αὐτῇ ἡ Ἀντωνίνα, ἀνοίξασα ἡδὴ τὴν ἐπιστολὴν, ὅτι ὁ κύριος Δεπερέ μὲ ἀγαπᾷ, ὅτι τὸν ἀγαπῶ καὶ ὅτι μέλλω νὰ τον συζευχθῶ.

— Καὶ ὁ κύριος πατήρ σας ἐπέτρεψε τὴν ἀνταπόκρισιν ταύτην ;

— Ὁ πατήρ μου οὐδὲν ἀκόμη γνωρίζει περὶ τούτου.

— Τότε εἶναι καθήκόν μου νὰ τον εἰδοποιήσω.

— Εἶναι ἀνωφελές, διότι ἐντὸς ὀλίγου θὰ τον εἰδοποιήσω ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ.

Συγχρόνως ἡ Ἀντωνίνα ἤρξατο ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιστολὴν, ἣν τέως εἶχε λάβῃ, ἡ δὲ Νισσέττα, ἥτις τὴν παρετήρει, ἔβλεπε τὰς χεῖρας αὐτῆς τρεμούσας καὶ τὰς παρειάς τῆς χρωματιζομένας.

Ἡ δεσποινίς Δεβώ ἠσθάνετο τὴν καρδίαν αὐτῆς παλλομένην βιαίως.

Διεκόπτετο μόνον, ἵνα λέγῃ : «Πόσον με ἀγαπᾷ ;»

— Εἰς τί χρησιμεύω ἐδῶ ; διελογίζετο ἡ κυρία Ἀγγελικὴ. Δέν μοι λέγουν τίποτε καὶ δέν βλέπω τίποτε.

— Ἄς ἔχῃ τὴν καλωσύνην ἡ κυρία Δεπερέ νὰ ἔλθῃ αὐρίον, διὰ νὰ ἴδῃ τὸν πατέρα μου, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα εἰς τὴν Νισσέτταν. Θὰ τῇ γνωστοποιήσω τὰ διατρέχοντα. Σεῖς εἰσθε ἡ αἰτία ὅλων τούτων, δεσποινίς, προσέθηκεν ἡ δεσποινίς Δεβώ, μὴ ἀμφιβάλλουσα ὅτι ἡ ῥάπτρια ἦτο ἐν γνώσει πάντων τῶν συμβαινόντων.

— Πρέπει ἄρα γε νὰ λυποῦμαι δι' αὐτό, δεσποινίς ; ἡρώτησεν ἡ Νισσέττα.

— Ὁχι, ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνίνα, διότι οὐδέποτε θὰ λησμονήσω ὅτι σεῖς μοι ἐκομίσατε τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ἀνέγνωσα πρὸ ὀλίγου. Θὰ εἴπητε εἰς τὸν κύριον Δεπερέ τί τὴν ἔκαμα καὶ θὰ προσθήσῃτε ὅτι, ἀφίνουσα ὑμᾶς, εἰσῆλθον εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ πατρός μου.

Ταῦτα λέγουσα, ἡ Ἀντωνίνα ἀπέκρυπτε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἐδμόνδου ὑπὸ τὸν στηθόδεσμον τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς καὶ ἐξήρχετο τοῦ θαλάμου τῆς, ὅπως μεταβῇ παρὰ τῇ κυρίῳ Δεβώ.

— Πατέρα, καλέ μου πατέρα, εἶπε καθημένη ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ ἱατροῦ, ἔρχομαι νὰ σοι ὁμιλήσω περὶ σπουδαιῶν.

— Μὲ τρομάζεις ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δεβώ γελῶν. Περὶ σπουδαιῶν εἰς τὴν ἡλικίαν σου, ἀγαπητόν μοι τέκνον... τί τάχα νὰ εἶναι ;

— Πάτερ μου, ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνίνα διὰ φωνῆς σοβαρᾶς, ἀγαπῶ κάποιον.

— Ἀγαπᾷς κάποιον ; ... ἐπανελάβεν ὁ κύριος Δεβώ, ἐκπλαγείς πως ἐκ τοῦ προοιμίου τούτου.

[Ἐπετα συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

EUGÈNE D'AURIAC

Η ΜΟΝΑΧΗ

Αἰτήγημα

[Συνέχεια]

Πλουσίως ἐνδεδυμένη, ἡ κόμησσα Δαρμούθ, μονονοῦκ ἀπαστράπτουσα ἐκ χαρᾶς, διέτρεξε τὴν πόλιν, ἥς ἐπεσκέψατο τοὺς πλουσίους ναοὺς, ἐστολισμένους ὡσεὶ διὰ μεγάλην ἐορτήν. Ἀλλ' ἀφ' οὗ εἶδε πάσας τὰς πομπὰς τοῦ κόσμου, ἐπανῆλθεν ἀνευ θλίψεως εἰς τὸ παρεκκλήσιον καὶ ἐτοποθετήθη ἐπὶ τοῦ προσκυνηταρίου, ὅπερ εἶχε παρσκευασθῇ χάριν αὐτῆς εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ αἵτου. Ἡ ἀνάδοχος τῆς ἔμενεν ἀριστερᾷ αὐτῆς.

Ἡ νεαρὰ κόμησσα ἠδυνήθη μετ' ὀλίγον νὰ παρατηρήσῃ ἐν τῷ χορῷ τῶν μοναχῶν : δύο σταυρούς, ὧν ὁ μὲν ἦτο κεκαλυμμένος διὰ πέπλου, κηρία ἡτοιμασμένα διὰ τὸ κοινόβιον, κάνιστρον περιέχον ἐνδυμασίαν μοναχῆς καὶ στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἀργυροῦν δίσκον καὶ ψαλίδαν ἵνα κόψωσι τὴν ὠρίαν κόμην τῆς.

Ὅταν ἐπανῆλθεν, ὁ ναὸς ἦτο πλήρης ἐκκλησιαστικῶν, μοναχῶν διαφόρων ταγμάτων καὶ ὀλίγων πιστῶν. Ἡ εἰσοδος εἰς τὸ αἶθρον μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἐπετρέπετο εἰς τοὺς τελευταίους τούτους, ὅπως γείνωνται εὐκολώτερον αἱ λειτουργίαι, ἃς ἐτέλει ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ.

Πρὸ τῆς δοκίμου ἐτοποθετήσαν κηροπήγιον μετὰ κηρίου μέλλοντος νὰ καίῃ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας μέχρι τοῦ χερουβεικοῦ. Τότε μόνον ἠγέρθη αὐτὴ καὶ κατέθηκε τὴν προσφοράν τῆς εἰς χεῖρας τοῦ ἀρχιεπισκόπου.

Ὅταν ἡ λειτουργία ἐπερατώθη, ἡ Αἰκατερίνη προὐχώρησε βραδέως πρὸς τὴν κιγκλίδαν, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ἀναδόχου αὐτῆς, ἐν ᾧ ἡ ἡγουμένη ἔβαινεν ὠσάτως, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῶν μοναχῶν.

Ἡ κόμησσα ἐγονυπέτησεν. Ἡ ἡγουμένη ἔμεινεν ὀρθία καὶ τῇ εἶπε :

— Τί ζητεῖς, κόρη μου ;

— Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη ἡ Αἰκατερίνη στερεῶς φωνῇ. Τὴν εἰσοδὸν ἐν τῷ μοναστηρίῳ ὑμῶν, καὶ τὴν χάριν ἵνα ἐνδύθῃ τὸ ἐνδυμα τῆς θρησκείας, ὑπὸ τὸν κανονισμόν τοῦ τάγματος εἰς τὸ ὅποτον ἀνήκετε.

— Κατέχεις τὴν στερεὰν θέλησιν νὰ φέρῃς διαρκῶς τὸν ζυγὸν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ; ὑπέλαβεν ἡ ἡγουμένη.

— Μάλιστα, μῆτέρ μου.

— Δύνασαι νὰ καταφρονήσῃς, χάριν αὐτοῦ, τὸν κόσμον, τὰς ἡδονὰς του καὶ τὴν ματαιότητα αὐτοῦ ;

— Μάλιστα, μῆτέρ μου, ἐπανελάβεν αὐτὴ.

— Κατέχεις τὴν δύναμιν νὰ ὑποταχθῇς εἰς ἀπάσας τὰς σκληραγωγίας τοῦ μοναστικοῦ βίου ;

— Μάλιστα, μῆτέρ μου, βασιζομένη